

p/cco/lo

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

ที่ร้านอูคิกิ

มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้

我在犯罪組織當編劇

หลินถึงอี

เขียน

ชาญ อนุประกอบ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

การที่ผมมีพรสวรรค์ด้านการสร้างสรรค์ก็เพื่อจะได้พบกับเธอ
สุดท้ายแล้วจะบรรลุเป้าหมายได้เป็นนักเขียนหนังสือขายดีหรือไม่ก็ตาม
ความจริงเรื่องนั้นไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว
เพราะเราสองคนกำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่มีทัศนียภาพงดงามที่สุด
- หลินถึงอี

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ที่ร้านอุคิกิ มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้

我在犯罪組織當編劇

p/coco/o

โน้ตเครื่องปริ้นท์หอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

《我在犯罪組織當編劇》

Original story and characters created and copyright © LIN TING YI (林庭毅)
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หนังสือชื่อ

ที่ร้านอุคิกิ มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้ / หลินเถิงอี้: เขียน; ชาญ ชนประกอบ: แปล จาก 我在犯罪組織當編劇 - กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง, 2565.

(4), 268 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. ชาญ ชนประกอบ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว นท66

DDC 896.55

ISBN 978-616-18-4714-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลภรณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ชวัลย์ เป็ลิกา
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 295 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเปลี่ยนชีวิตเป็นคนอื่นได้ คุณอยากเปลี่ยนเป็นใคร

หนังสือเล่มนี้คือเรื่องราวของร้านอูคิกิ ร้านอิซากายะริมถนนของ
ซีเหมินติงในไทเป ชั้นบนสุดของร้านมีองค์กรลับที่แสนประหลาดอยู่
องค์กรหนึ่ง องค์กรนั้นชื่อว่า อั้นเจี๋ย ว่ากันว่า พวกเขาทำงานกันที่
ห้องลับใต้หลังคา งานที่เปลี่ยนชะตาชีวิตของคนได้ แต่การทำงานของ
องค์กรนี้ต้องทำกันอย่างลับ ๆ เพราะไม่ถูกกฎหมายสักเท่าไร ชะตา
ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงได้ ย่อมต้องแลกกับอะไรบางอย่างที่มีค่าเทียบเท่า
กับชีวิต

เราไม่รู้เลยว่า ชีวิตของแต่ละคนนั้นต้องพบเจอเรื่องราวอะไรมา
บ้าง ในแต่ละวันย่อมมีทั้งเรื่องดีและไม่ดี กฎการเปลี่ยนชีวิตของร้าน
อูคิกิที่สำคัญเลยคือ ต้องยอมรับทั้งเรื่องดีและเรื่องไม่ดีของคนต้นแบบ
ที่เราอยากเปลี่ยนชีวิตของเราให้เป็นดังชีวิตของเขา หากคุณยอมรับได้
ร้านอูคิกิก็ยินดีเปลี่ยนแปลงชีวิตให้กับคุณ

เมื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตเป็นคนใหม่แล้ว ขอให้พบกับเรื่องดีงาม
ในชีวิตใหม่ที่คุณกำลังจะได้พบเจอ

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	ผู้หญิงบนลู่วิ่ง	2
บทที่สอง	คุณครูผู้ตกอยู่ในความมืด	84
บทที่สาม	มาตามแมคเบธ	184
บทส่งท้าย		259
คำตาม		265
เกี่ยวกับผู้เขียน		266
เกี่ยวกับผู้แปล		267

คนทุกคนต่างเคยรู้สึกไม่พอใจในชีวิตของตน
แต่ก็รู้สึกว่าจะทำอะไรไม่ได้
ถ้าเวลานี้มีบทละครชีวิต คุณจะเขียนใหม่อย่างไร
แล้วคุณอยากเป็นใคร...

- บทที่หนึ่ง
ผู้หญิงบนลู่วิ่ง

ทดลองอ่าน

1

ห้าทุ่มแล้ว จอโทรทัศน์ที่แขวนอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ของร้านอิซากายะ¹ กำลังเสนอข่าวในรายการบันเทิงเกี่ยวกับเรื่องฉาวของพวกดาราดังเป็นการ์ตูนใหญ่ รวากับโลกทั้งใบไม่มีข่าวอื่นที่สำคัญกว่านี้ ความรัก ความแค้น เรื่องนัวเนียของเขาและเธอ กลายเป็นข่าวบันเทิงสำหรับสาธารณชน

บางครั้งชีวิตก็เหมือนละครฉากหนึ่ง

“รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องราวจะแย่งลง ทุกคนยังคงปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น นี่แหละโลกที่เรามีชีวิตอยู่”

ผมเอนกายลงบนเก้าอี้ของร้านอิซากายะที่เปิดทำการถึงตีหนึ่ง กินมื้อเย็นที่เลยเวลามากเพราะทำงานล่วงเวลา พลังคิดอย่างจนปัญญา

ตามถนนของซีเหมินติงดาวนันทาวนไนโตเปเหลือแต่นักท่องเที่ยวที่นอนดิ๊ก จับกลุ่มกันสองคนบ้างสามคนบ้างเสาะหาของกินพื้นเมืองเลิศรสในต่างแดน ทางเลือกมีไม่มากนัก ดังนั้นส่วนมากจะออกันอยู่หน้าร้านมองไปมองมาพักหนึ่ง ก็ผลุนผลันเข้ามาในร้านอิซากายะที่ชื่อ

---

¹ร้านสไตส์ญี่ปุ่นที่สามารถเพลิดเพลินกับเหล้าและอาหารได้ในราคาไม่แพงและไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรนัก

อูคิกิทันที การตกแต่งในร้านไม่ต่างอะไรกับร้านอิซากายะทั่วไป แสงไฟสีเหลืองส้มกับโต๊ะเก้าอี้ไม้จัดวางและตกแต่งอย่างคลาสสิกไม่หรูหรา แต่แฝงด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นและพิถีพิถัน

“จึงเชิง ช่วยขยับหน่อยสิ ลูกค้าไม่มีที่นั่ง ขอโทษทีนะ”

คนพูดชื่ออูจิงัง เป็นเจ้าแก้อร้านอูคิกิ เดือนนี้เพิ่งจะอายุครบสามสิบห้า โทกว่าผมสองปี รูปร่างสูงใหญ่ เขาบอกว่าเคยอยู่ที่ญี่ปุ่นตั้งแต่เด็ก นี่เป็นผลข้างเคียงที่เกิดจากการดื่มมโคตังน้ำทุกวัน

หลังต้อนรับลูกค้ารายใหม่แล้วก็หยิบขวดเบียร์จากตู้แช่ “ป๊อก” เสียงเปิดจุดดังสดใส รินลงขอบแก้วช้าๆ เบียร์สีอำพันกับฟองนุ่มสีขาว เป็นสัดส่วนงดงามเหมือนเดิม แล้วยื่นมาข้างหน้าผม

ตอนนี้ภาพบนจอโทรทัศน์เปลี่ยนไป เป็นรายงานข่าวการล้างแค้นของแก๊งมาเฟีย นักเลงวัยรุ่นที่โดนฟันถูกส่งไปแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาล บนพื้นยังมีคราบเลือดแผ่กระจาย ฟังจากน้ำเสียงผู้ประกาศแล้วดูเหมือนจะมีแววเหยียดหยามบนอยู่ อูจิงังจ้องอยู่ชั่วครู่ก็รินเบียร์ให้ตัวเองแก้วหนึ่ง

“ผมคิดเสมอว่าชีวิตคนเราเหมือนหลักการรินเบียร์ บางครั้งก็แค่องศาเพี้ยนไปนิดหน่อย ผลลัพธ์ก็ไม่ถูกต้องแล้ว แต่ตอนหลังคิดอีกทีก็ไม่มีอะไรมาก” เขาพูดใส่จอโทรทัศน์

ผมไม่ได้ตอบ ได้แต่จิบเบียร์ที่เพิ่งเอาออกมาจากตู้เย็นเงิบๆ

“หิ ผมว่าคุณก็คิดแบบนี้เหมือนกัน”

“ชัดเจนขนาดนี้เลยหรอ” ผมกลั้วหัวเราะ

“สีหน้าคุณมันฟ้อง” เขาขีดเบียร์อีกใหญ่แล้วถามอีก “เฮนี่แล้วเรื่อนั้นละ ตอนหลังคุณปรับตัวได้แล้วใช่ไหม”

ที่อูจิงังพูดถึงเป็นเรื่องที่ผมถูกย้ายตำแหน่งเมื่อเดือนที่แล้ว

ปัจจุบันผมทำงานในโรงพยาบาลนครหลวงไทเป เป็นโรงพยาบาลศูนย์ขนาดสองพันเตียง ผมเป็นผู้จัดการ คนทั่วไปพอได้ยินว่าโรงพยาบาลก็มีผู้จัดการด้วยมักแสดงท่าที่สงสัย ผมเองไม่เคยถือสา

ความจริงถ้าจินตนาการว่าโรงพยาบาลเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งก็จะเข้าใจ บริษัทธุรกิจย่อมต้องมีคนรับผิดชอบการประเมินผลประโยชน์การลงทุน การผลักดันโครงการเฉพาะกิจ การกำหนดราคาค่ารักษาพยาบาล เรื่องเล็กประเภทซื้อถังขยะสักใบจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น การวางระบบเงินรางวัลปันผลล้วนต้องผ่านการประเมินของผู้จัดการ ทุกครั้งที่พูดถึงตรงนี้ทุกคนมักคิดว่านี่เป็นงานที่มีอำนาจใหญ่โต แต่ความจริงคนภายในรู้กันดีว่า แม้จะได้ชื่อว่าผู้จัดการ แต่ความจริงก็แค่ผู้ช่วยระดับสูง ไม่มีอำนาจการตัดสินใจที่แท้จริง ตำแหน่งนี้ถูกหนีบระหว่างผู้บริหารระดับสูงของโรงพยาบาลกับเจ้าหน้าที่รักษาพยาบาลระดับล่าง คำสั่งมากมายที่เบื้องบนไม่สะดวกที่จะออกปากโดยตรง ย่อมต้องให้ผู้จัดการไปทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ระดับล่างเป็นธรรมดา

ตัวอย่างเช่น การจ่ายยาของแพทย์ก็มีสภาพหลายอย่างที่น่าสนใจ ยาที่มีสรรพคุณเหมือนกันแต่ยี่ห้อต่างกันมีมากมาย เวลาที่ผู้บริหารก็จะส่งเสริมให้แพทย์เลือกจ่ายยาที่มีกำไรงาม หรือแม้แต่ในระบบคอมพิวเตอร์ยังใช้สีมาแยกแยะยาที่ทำกำไรสูงกับยาที่ผลกำไรต่ำไว้ด้วย เวลาคุณหมอย่อยยามองปราดเต็ยวก็รู้หมด พวกเราเรียกว่า “การบริหารด้วยสี”

ความจริงวิธีนี้ใช้กันทั่วไปในแวดวงธุรกิจ ธุรกิจจะอยู่รอดย่อมต้องหาทางทำกำไรให้มากที่สุด มีกำไรถึงจะไปต่อได้ การอยู่รอดคือทางเลือกที่สำคัญสำหรับธุรกิจ แต่ถึงอย่างไร โรงพยาบาลก็มีหน้าที่รักษาพยาบาลผู้ป่วยด้วย คนไข้กับโรงพยาบาลต้อง “รอดไปด้วยกัน”

นี่เป็นกรณีที่ดีที่สุด แต่ถ้าสองอย่างนี้ขัดแย้งกันควรทำอย่างไร

การแจ้งคะแนนประกันสุขภาพมากกว่าความเป็นจริง หรือไม่ก็ส่งเสริมให้คนใช้จ่ายเองเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้น แต่คนไข้ได้รับการปฏิบัติที่ไม่จำเป็นเช่นนี้และทำให้อาการป่วยทรุดลงก็เป็นเรื่องร้ายแรงพอสมควร

โดยเฉพาะในสภาพที่ข้อมูลของฝ่ายหมอกับฝ่ายคนไข้ไม่เท่ากัน โดยทั่วไปคนไข้ไม่มีทางรู้เลยว่าการรักษาที่จำเป็นจริงหรือไม่ จึงยังไม่ต้องพูดเลยว่าจะรู้ถึงผลเสียหรือไม่

เดือนที่แล้วในรายงานภายในฉบับหนึ่ง ผมได้รู้ว่าการแจ้งคะแนนประกันสุขภาพกับการเพิ่มรายการให้คนไข้จ่ายเองหนักหนาสาหัสขึ้นทุกที วันรุ่งขึ้นหลังการประชุม ไม่รู้ว่าทำไมสื่อมวลชนจึงได้รายงานฉบับนี้และเกิดความวุ่นวายพักหนึ่ง

หลังเหตุการณ์นั้น ผู้บริหารระดับสูงก็โทษว่าเป็นเพราะผมประกาศว่าเพราะผมถ่ายทอดคำสั่งที่ไม่เป็นความจริงให้กับบุคลากรระดับล่าง ความวุ่นวายนี้จึงค่อยสงบลง

การลงโทษตามมาอย่างรวดเร็ว ผมถูกย้ายออกจากตำแหน่งไปรับผิดชอบงานจัดทำจุลสารภายในของโรงพยาบาล ทำงานที่ห้องใต้ดินชั้นสองติดกับห้องดับจิต

ผมคว้าแก้วเบียร์สดจนหมด ความรู้สึกเย็นเยียบจัดขึ้นสมอันทันที หัวเราะกล่าวว่า “ผมก็ไม่รู้จะปรับตัวอย่างไร แต่ละวันโทรศัพท์น้อยลงมาก รู้แต่ว่าพอโมโหจนท้อก็นึกถึงศพเยอะแยะที่อยู่ห้องติดกันดูเหมือนไม่น่าจะมีอะไรทนไม่ได้นี่นา”

“พูดอย่างนี้ก็ไม่ผิด ขอเพียงมีชีวิตอยู่ต่อไป กินได้ดื่มได้ก็พอช่างหัวมัน” อูคิกิกรินเบียร์ให้ผมจนเต็มแก้ว แถมเคาะขอบแก้วที่หนึ่ง

“กันเปย”²

“กันเปย” ผมกล่าว

“ครั้งก่อนเห็นนิยายที่คุณลงในเว็บ เขียนได้ดีนี่นา ผมชอบตรงที่
ทรมานไอ้คนเร่ร่อนโรคจิตแล้วฆ่าทิ้ง มันควรได้รับผลเช่นนั้น”

เขาเก็บถ้วยชามพลางหันมาพูด

“ก็ดีแล้ว”

ผมยิ้ม ดิกแล้ว น่าจะกลับได้แล้ว จึงลุกขึ้นกล่าวว่า “ไม่รู้จะ
ทำอะไร ชีวิตจริงมันโหดร้ายมาก คงต้องจินตนาการว่าโลกที่งดงาม
ยังมีอยู่”

“ผมว่าก็ไฉนนะ ยังคงต้องอยู่ต่อไป”

“ไปก่อนนะ บ้ายบาย”

• • •

เย็นบนถนนไทเปเปยามดึก ตอนนี้อากาศร้อนไฟฟ้าหมดแล้ว กำลังสองจิต
สองใจว่าจะเรียกรถหรือเดินกลับไปเสียเลยดี

ตอนนี้เองก็มีคนกลุ่มหนึ่งเพิ่งออกจากร้านอูคิกิ ผู้ชายวัยกลางคน
หน้าแดงกำเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์เดินไปโวยวายไป เสียงหัวเราะดังลั่น
ตึงดูตสยตาของ ผม ไม่นานนักเขาก็โห่โห่ไปที่รถเอสยูวีนำเข้าสีบรอนซ์
เงินที่จอดอยู่หน้าร้าน คั่นกระเป๋าทากูญแจ พอประตูรถเปิด มีเด็กหญิง
คนหนึ่งอายุราวห้าขวบกำลังหลับปุ๋ยอยู่บนที่นั่งข้างคนขับ

ดูท่าเด็กหญิงคนนี้นั่งรอฟพ่อซึ่งเมาที่ไม่สมกับเป็นพ่อคนนี้นาน
แล้ว

เดิมทีผมตัดสินใจเดินกลับ แต่ท่าทางหลับสนิทของเด็กหญิง

² แปลว่า ชนแก้ว

ตัดกับภาพใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้า ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าอาจเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงบนถนน ผมจึงโทรศัพท์ครั้งหนึ่ง หลังวางสายก็เดินไปที่ข้างรถเอสยูวีเงียบๆ เคาะกระจกหน้าต่างฝั่งคนขับ แสงจากโทรศัพท์มือถือส่องตรงที่ดวงตาของพ่อซึ่งเฝ้าทำเอาเขาไม่พอใจ

“แกทำอะไร”

ชายกลางคนคนนี้นี้เมามาก ยื่นมือออกทางหน้าต่างรถกระชากคอเสื้อผม

“คุณครับ นี่เป็นการตรวจวัดแอลกอฮอล์ โปรดให้ความร่วมมือด้วยนะครับ” ผมลดเสียงต่ำลงและพูดอย่างสุภาพ

ชายกลางคนหน้าซีดทันที ละล่ำละลักว่า “เปล่าๆ ผมแค่มาหยิบของในรถ ไม่ได้จะขับ”

“อ้อ เหนอครับ งั้นขอโทษที่ รบกวนขอดูใบขับขี่หน่อยนะครับ”

“ได้ๆ...”

เขาเปิดกระเป๋าเอกสารค้นอย่างหงุดหงิด ไม่รู้ว่าเพราะตื่นตื่นเกินไปหรืออย่างไร ของในเอกสารเทกระจาดเต็มพื้น หาอยู่นาน จึงให้ผม “ขอโทษด้วยนะครับคุณตำรวจ”

ตอนนี้ข้างหลังมีรถมอเตอร์ไซด์ตำรวจสี่ขาวสองคันเลี้ยวเข้าปากซอย พอเห็นพวกเราก็รีบขับมา

ผมเป็นคนโทรศัพท์ไปเอง

เด็กหญิงง่วงเงยต้นขึ้น ดวงตากลมโตจ้องมองผม

“ไม่มีอะไรหรอก หนูนอนซะนะ”

ผมยิ้มให้เธอแล้วกวักมือเรียกตำรวจที่อยู่ข้างหลัง

ภาพเบื้องหน้าเหมือนกับในนิยายที่ผมเขียน คือนั่นก็เหมือนกับเขา ผู้ชายคนหนึ่งที่มาแ่

หลินถึงอี

บางครั้งก็เป็นภาพหลอน ไม่ว่าจะ เป็นในนิยายหรือในโลกความเป็นจริง ความจริงก็ไม่มีอะไรต่างกันมากนัก

• • •

ผมชื่อเหอจิ่งเฉิง เมื่อราตรีมาเยือน ผมก็ทำงานเป็นคนเขียนบทละครในองค์การอาชญากรรม

2

เราแบ่งงานกันอย่างละเอียด ตำแหน่งงานเท่าที่รู้ขณะนี้แบ่งเป็น “ผู้กำกับ ผู้สร้าง ผู้เขียนบท ช่างภาพ และช่างศิลป์” ดูเผิน ๆ แล้วก็เหมือนกับกองถ่ายทำทั่วไปอย่างไรอย่างนั้น แต่หลังจากเข้าใจเนื้อหาของงานอย่างแท้จริง ก็พบว่าเหมือนกันแต่ชื่อ แต่งงานที่ทำไม่มีอะไรเหมือนกองถ่ายทำแม้แต่บ่อย

องค์กรนี้มีชื่อว่า อันเจวีย

ได้แต่ทำงานเงียบ ๆ ในความมืดไม่มีวันพบกับแสงสว่าง และเป็นพฤติกรรมที่กฎหมายไม่มีวันอนุญาต อาทิ ช่วยคนอื่นค้นหาทรัพย์สินที่ถูกชิงไปกลับคืนมา ถ่ายทอดข่าวสารต้องห้าม ซ้ำร้ายบางครั้งยังได้รับมอบหมายให้จู่โจมคนชั่วที่กฎหมายในโลกทำอะไรไม่ได้ เหมือนกับสิ่งมีชีวิตประเภทเฟิร์นที่งอกและเติบโตในความมืด ไม่สะดุดตาเติบโตอย่างช้า ๆ และรอโอกาสเคลื่อนไหว

กล่าวโดยย่อคือองคกรอาชญากรรมมองครหนึ่ง ต่างทำหน้าที่ของตนตามตำแหน่งงาน เหมือนฟันเฟืองที่ประสานกันแน่นหนาของเครื่องจักรชั้นดี แต่ละข้อปลั่งรับลูกกันอย่างเหมาะสม ไม่มีเสียงดังและไม่เป็นที่สังเกต ขับเคลื่อนฟันเฟืองที่ให้ใครพบเห็นไม่ได้ อย่างเงียบเชียบในความมืดมิด

ก่อนหน้านี๊ ราวหนึ่งปีเศษ ผมยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอันเจี๋ยเลย คึ้นนั้นผมเพิ่งเสร็จจากการประชุมผู้บริหารโรงพยาบาล ตอนออกจากห้องทำงานเพิ่งจะเลยสี่ทุ่มเล็กน้อย หอคอยสี่ขาวสูงตระหง่านด้านหลัง ภายได้แสงจันทร์ดูแล้วยิ่งขาวกว่าเดิม เป็นความขาวที่เย็นเยียบ

ผมนั่งอยู่ในโบกี้สุดท้ายคนเดียวของรถไฟฟ้าสายต้นสຸຍ แก้อี้พลาสติกแข็งเป็กช่วยผ่อนคลายความเมื่อยล้าของร่างกายได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทุกครั้งที่สมองจดจ่ออยู่กับงานหลวงที่อยู่ยงยาก มักถูกความคิดแปลกประหลาดดึงกลับมา : ■

๕

พรุ่งนี้หลังอาทิตย์ขึ้น เลขานุการฝ่ายบริหารของโรงพยาบาลยังคงรีบมาตอกบัตรตามเวลาแล้วพุ่งเข้าไปในห้องทำงาน พบว่ ผู้จัดการที่ตรงต่อเวลามวแต่ไหนแต่ไรไม่ได้นั่งอยู่ที่โต๊ะ ไม่มีคนรับสายโทรศัพท์ที่โทรศัพท์มา ตกาการล้ารองต่างๆ จะเริ่มเดินหน้า ไฟล์งานเก็บอยู่ในระบบคลาวด์ การประเมินต่างๆ แล... ส่งให้ผู้จัดการและผู้ช่วยฝ่ายอื่นๆ ไปดำเนินการ บางทีคนแรกอาจมีคนที่ต่อว่า แต่ไม่เกินสามวันระบบใหม่ก็สมบูรณ์แบบก็จะปรับข้อบกพร่องนี้ให้เข้าที่เอง การหายตัวไปของผมจะไม่น่าเป็นอุปสรรคต่อระบบอีกต่อไป คิดดูแล้วถ้าผมปรากฏตัวหลังเหตุการณ์น่ากลัวว่าจะกลายเป็นความยุ่งยากที่แท้จริงของทีมงานกระมัง นี่ก็ถึงตอนนี้ผมอดยิ้มขึ้นไม่ได้ ไม่มีใครเป็นคนที่คนอื่นแทนที่ไม่ได้จริงๆ

บอर्टสี่ดำบนรถไฟฟ้ามีตัวอักษรวิ่งกะพริบคำว่า “หออนุสรณ์เจียงไคเช็ค” ทุกครั้งที่รถวิ่งถึงสถานีนี้ ร่างกายก็อยากลุกขึ้นเองโดยอัตโนมัติ แต่ปีนี้สภาพเช่นนี้ลดลงกว่าครึ่ง ตอนเด็กบ้านเก่าผมกับบ้านของสวีจิ้งจื่ออยู่หลังสถานีแห่งนี้ เดินแค่สิบนาทีก็ถึง

จิ้งจื่อเป็นแฟนผม บ้านเราอยู่เขตใกล้เคียงกันตั้งแต่เล็ก จนกระทั่งในงานกิจกรรมเชื่อมสัมพันธ์ของเขตตอนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งจิ้งจื่อเพิ่งรู้จักกัน นั่นเป็นวันที่แสงแดดเจิดจ้าในเดือนกรกฎาคม แอร์เย็นเฉียบในห้องจัดแสดงกันไอร้อนจากข้างนอกผ่านไปโผล่ในพริบตา หญิงสาวคนหนึ่งผมยาดำขลิบสวมชุดเดรสแขนงุดสีฟ้าอ่อน ดวงตากลมโตที่หางตาเซิดขึ้นเล็กน้อยกำลังจ้องนักแสดงบนเวทีละคร ท่าทางที่ใจจดใจจ่อทำให้ผู้คนมองตามสายตาเธอตามสัญชาตญาณ เพื่อค้นหาการแสดงในฉากที่พลาดไม่ได้บนเวที

แต่สายตาของผมยังคงหยุดอยู่ที่เธอ ในเวลาต่อมาจึงได้รู้ว่าจิ้งจื่อใฝ่ฝันที่จะเป็นนักแสดงหญิง ซึ่งผมในขณะนั้นก็กำลังฝันอยากเป็นนักเขียนนิยายขายดีที่เก่งกาจ ดวงตาสุกใสและจตุรัสคู้่นั้น พริบตาที่สายตาประสานกันก็รู้ว่าเป็นคนประเภทเดียวกันเหมือนกับสัตว์ป่าที่อยู่ในธรรมชาติ ไม่ต้องมีเสียง เพียงอาศัยกลิ่นอายและสัญชาตญาณก็แยกแยะได้ว่าเราต่างเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน และแล้วหลายสัปดาห์ต่อมาเราจึงเริ่มคบกัน

หลายปีนั้นเราให้กำลังใจซึ่งกันและกัน จิ้งจื่อส่งเสริมให้ผมเขียนนิยายต่อไป เธอเป็นผู้อ่านคนแรกของผมตลอดกาล ไม่ว่าจะเขียนบทความหรือรูปแบบใดก็ตาม เธอมักให้ความเห็นที่เป็นประโยชน์เสมอ บางครั้งลูกเล่นในนิยายก็เป็นไอเดียของเธอ และเพราะอย่างนี้ผมจึงได้รับรางวัลหลายครั้ง ส่วนผมก็สนับสนุนให้จิ้งจื่อเข้าร่วมการทดสอบนักแสดงของคณะละครไทเป ไม่ว่าจะเป็นลมฟ้าอากาศแบบไหน เราทั้งสองคนก็ไปร่วมการแสดงตามที่ต่าง ๆ ในไต้หวัน เธอเป็นดาวเด่นบนเวทีเสมอ ดูจากสีหน้าท่าทางของผู้ชมด้านล่างแล้ว ผมรู้สึกภาคภูมิใจจนบอกไม่ถูก

หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ผมเข้าทำงานในโรงพยาบาลนครหลวง
ไทเป เริ่มจากพนักงานสำรองระดับล่าง การทำงานในโรงพยาบาล
แม้จะเหนื่อย แต่ได้ติดต่อกับผู้คนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทุกวัน ล้วนเป็น
วัตถุดิบที่ดีในการเขียนนิยายตอนกลางคืน โรงพยาบาลเป็นจุดเริ่มต้น
ของชีวิตและเป็นทีที่ชีวิตหายลับไป ในช่วงเวลาสั้น ๆ ของชีวิตคน
ดูเหมือนจะผูกพันกับโรงพยาบาลอย่างแนบแน่น ความปิติยินดีกับความ
ความโศกเศร้าอดูรทั้งปวง ล้วนรวมตัวอยู่ในหอคอยมหาม้าสีขาวยุ่งนี้
ถ้าจะบอกว่าสถานที่ที่มีเรื่องเล่ามากที่สุดในโลก ผมคิดว่าต้องเป็น
โรงพยาบาลแน่

ในวันเวลาต่อจากนั้น พวกเราต่างก็เป็นทีที่พึ่งหลังที่แข็งแกร่ง
ของกันและกัน ผมปกป้องจิ้งจื่อ จิ้งจื่อสนับสนุนผม ซ้ำยังเห็นว่
การที่ผมมีพรสวรรค์ด้านการสร้างสรรค์ก็เพื่อจะได้พบกับเธอ สุดท้าย
แล้วจะบรรลุเป้าหมายได้เป็นนักเขียนหนังสือขายดีหรือไม่ก็ตาม
ความจริงเรื่องนั้นไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เพราะเราสองคนกำลังเดิน
อยู่บนเส้นทางที่มีทัศนียภาพงดงามที่สุด

ทว่า ความงดงามทั้งหลายนี้จู่ ๆ ก็ขาดหายไปในฤดูใบไม้ผลิ
เมื่อสองปีก่อน วันนั้นผมเพิ่งเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการโรงพยาบาล
เนื่องจากต้องรับมือมอบงานจึงทำงานล่วงเวลาอยู่หลายวัน บังเอิญจิ้งจื่อ
ต้องมาแสดงที่โรงละครใกล้กับโรงพยาบาล ผมคำนวณเวลาดูแล้ว
น่าจะไปทันตอนเริ่มฉากครึ่งหลัง เนื่องจากห่างจากบ้านเก่าผมไม่มาก
พอกับแม่ผมก็ไปชมการแสดงของจิ้งจื่อด้วย พวกท่านรักเธอมาก
เมื่อใดก็ตามที่จิ้งจื่อแสดงที่ไทเป พวกท่านจะต้องปลีกตัวไปดูให้ได้

“แกงานยุ่งเพราะต้องดูแลอนาคตของจิ้งจื่อ เราสองคนจึง
ช่วยดูแลปัจจุบันของจิ้งจื่อ” แม่บอกผมอย่างนี้ ท่านหัวเราะฮา ๆ อย่าง

เบิกบาน น่าจะแอบดีใจที่จะได้ลูกสะใภ้ที่ทั้งสวยและเก่งคนนี้

จ๊อคอมพิวเตอรืบอกเวลาว่าเพิ่งจะสองทุ่ม สองทุ่มครึ่งผ่านไป สามทุ่ม ค็นั่นหน้าหัวหน้าฝ่ายบริการแทรกรายงานเคลซ้้ามวันเข้าไป เห็นเวลาไหลไปเรื่อยๆ ผมรู้ว่าต้องพลาดชมการแสดงของจิ้งจิ้งแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม ผมยังคงรีบไปจนทันก่อนการแสดงจะเลิก จิ้งจิ้งสวมชุดละครแพรวาวนวลบนเวที นั่นเป็นชุดที่ผมชอบที่สุด ชาวบริสุทธ์และนวนเนียนเหมือนกับความรู้สึกที่เธอมีให้กับผู้คน ภายได้เสียงปรบมือท่วมท้นกึกก้องในโรงละคร เธอแทรกตัวผ่านคณณะนักแสดงยืนที่กลางเวที ค้อมตัวคารวะขอบคุณผู้ชมเป็นการตอบแทนความมีน้ำใจและเร่าร้อนของผู้ชม

เธอยิ้มอย่างพึงพอใจ ผมรู้ว่านี่เธอมีความสุขมาก จิ้งจิ้งกวาดสายตามองคู้ผู้ชม แล้วเห็นผมที่ยืนอยู่ที่มุมห้อง ผมโบกมือให้เธอ ทำเอาเธอหัวเราะคิกบ่นเวที แล้วชูมือสัญลักษณ์ชัยชนะให้ผม

ตอนจิ้งจิ้งพบกับเราสามคนที่ลานจอดรถ ชุดแพรวาวนวลได้เลื้อยคลุมสีเข้มยังไม่ถูกเปลี่ยน เธอมุดเข้าไปในรถอย่างปราดเปรียวเหมือนกระต่ายน้อย จากนั้นบอกอย่างรวดเร็วว่า “ฉันรู้ว่าพวกคุณมาแน่! จิ้งเจิง คุณรู้มั้ย วันนี้ฉันแสดงได้สนุกมาก! คุณลองเดาคูสิว่าฉันเจอใครหลังเวที เขา...”

ผมกับจิ้งจิ้งนั่งเบาะหลัง พอกับแม่ที่นั่งหน้าและขับรถ ในรถมีแต่เสียงแสนว่าเริงของเธอ

จิ้งจิ้งที่ใบหน้ามีแต่รอยยิ้มเบิกบานตลอดกาล ที่ไหนก็ตามเมื่อมีเธอ เสียงหัวเราะเริงว่าไม่เคยขาด

“ดีจัง! คราวหน้าเจอเขาก็ก ออย่าลืมแนะนำตัวเองให้มากๆ ละ!”

ผมเองก็ดีใจ ไม่ใช่เพราะดารานใหญ่คนนั้น หากแต่เพราะจิ้งจอกเข้าใกล้ ความฝันของเธอมากขึ้นทุกที เวทีที่แต่เดิมดูห่างไกลลิบลิบ ในที่สุด เธอก็มีที่ยืนอย่างมั่นคงแล้ว

ตอนนี้เองสัญญาณไฟแดงเปลี่ยนเป็นไฟเขียว รถเพิ่งออกตัว ไม่นาน ไม่มีใครทันเห็นรถเบนซ์สีดำที่ไม่ได้เปิดไฟหน้าทางด้านขวา กำลังพุ่งมาด้วยความเร็วเกินร้อย รถเบนซ์สีดำชนเข้าที่ด้านขวาของเราอย่างจัง แรงกระแทกอย่างรุนแรงทำเอารถพลิกคว่ำทันที กระຈกกระบิดเสียงดังแตกละเอียด แต่เศษกระຈกที่บาดใส่ตัวยังไม่ทันได้รู้สึกเจ็บ ทั้งตัวก็เหมือนถูกโยนเข้าเครื่องซักผ้าขนาดยักษ์ พลิกหลายตลบ ไม่รู้จะหยุดลงเมื่อใด และไม่รู้ว่าจะสุดท้ายแล้วจะจบลงอย่างไร

จนกระทั่งผมฟื้นคืนสติ ก็อยู่ในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล นครหลวงแล้ว ในห้องฉุกเฉินยังคงเป็นภาพความรื้อร่นลับสนที่ผมคุ้นเคย

เพื่อนร่วมงานหลายคนกำลังเดินไปมารอบตัวผม บนตัวผมมี หลอดใสหลายอันเชื่อมต่ออยู่ ของเหลวกำลังไหลเข้าสู่ข้อมือผมซ้ำ ๆ ผมยังรู้สึกได้ว่าบาดแผลที่แขนยังมีเศษกระຈกค้างอยู่ ความเจ็บปวดเหมือนถูกฉีกไล่ความมั่งงุ่นไปหมด

คุณแม่จากไปแล้ว

ส่วนจิ้งจอกอยู่ในห้องสังเกตอาการได้เพียงหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งตอนนั้น ผมก็บาดเจ็บสาหัส กระฉุกที่ไครงหักไปหลายซี่ มีแผลถลอกปอกเปิก ตามตัวอีกมากมาย

สุดท้ายผมพบชุดแพทย์ขาววอลนั้นในห้องเก็บของส่วนตัว ของผม รอยเลือดแห้งกรังกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม ผมกอดชุดไว้นั่งลง กับพื้นห้องร้องไห้โฮ ทุกครั้งที่สะอื้นเจ็บจนเหมือนตัวจะฉีกขาด น้ำตา

ที่หยดลงบนชุดแพรทำเอาเปียกไปหมด ทำให้คราบเลือดที่แห้งแล้ว
ถูกละลายจนซีมกระจายออกไป ที่อกเสื้อก็มีรอยเลือดที่ไม่มีวันลบออก
ได้ ชุดราตรีนั้นสัมผัสกับมือยังคงนุ่มนวลเนียน

คุณหมอบอกว่าใช้บอกว่าเธอกล้าหาญมาก เขาไม่เคยเห็น
ผู้หญิงที่กล้าหาญขนาดนี้มาก่อน ไม่หลังน้ำตาเลยแม้แต่หยดเดียว

ผมพยักหน้าบอกว่าเธอยังมีความเข้มแข็งที่คุณไม่เคยเห็น แต่
น่าเสียดายที่คุณรู้จักเธอช้าเกินไป

เช้าตรู่วันที่เจ็ดที่นอนอยู่ในโรงพยาบาล จึงจี้ก็ตาย

หนึ่งเดือนต่อมาผมกับพ่อออกจากโรงพยาบาล

แต่บางส่วนของร่างกายยังคงตกหล่นอยู่ในโรงพยาบาลและ
สูญเสียชีวิตตลอดกาล

• • •

ที่พักของผมกับพ่อ นั่งรถไฟใต้ดินแค่ไม่กี่สถานี แต่หลังจาก
เกิดเรื่องนี้แล้วผมเลือกที่จะเดิน เพราะผมต้องการเวลาอยู่คนเดียว
ตามลำพัง จะได้คิดทบทวนดูว่าจะอยู่เป็นเพื่อนกับพ่อที่สูญเสียคู่ชีวิต
เช่นกันอย่างไร

ทุกครั้งทีกลับบ้านเก่าส่วนมากจะเป็นคำวันสุดสัปดาห์ จากนั้น
จะนอนในห้องที่ผมอยู่มาตั้งแต่เล็กหนึ่งคืน รุ่งขึ้นจึงกลับไปที่พักปัจจุบัน
ปีนี้พ่อเพิ่งจะอายุหกสิบหกปีเต็ม ส่วนผมสามสิบสาม ครึ่งหนึ่งของ
พ่อพอดี แต่ความปวดร้าวในการสูญเสียคนที่เรารักที่สุดของเราไม่ได้
แตกต่างกัน เพราะอายุ หัวใจที่ว่างเปล่าโหวงเหวมึงเท่าที่ซับซ้อนกัน

พ่อเป็นคนเข้มแข็ง สมัยที่ทำงานอายุเท่าผมก็ทำกิจการโรงงาน
เหล็กตัวคนเดียว ประจวบกับเป็นยุคเศรษฐกิจได้หัวรุ่งเรื่องเหมือน
ติดปีก ใครๆก็บอกว่าทำอะไรก็ทำได้ แต่ผมรู้ดีว่าผลงานอุดมสมบูรณ์

ในสายตาคอนอื่นล้วนแลงมาด้วยเลือดและน้ำตา โลกนี้ไม่มีอาหาร
กลางวันให้กินฟรีอยู่แล้ว

ถ้ามีคางแพงลิว หลักการนี้พ่อเป็นคนสอนผม ความประทับใจ
ของผมที่มีต่อท่านคือเป็นคนที่ขยันขันแข็ง ต่อสู้ดิ้นรนมาตลอด อะไร
ที่อยากได้จะได้มาด้วยสิบนิ้วของตัวเอง สู้และพยายาม อาจล้มลุก
คลุกคลานจนแผลเต็มตัว แต่สุดท้ายยังคงยึดอกรูกขึ้นหัวเราะจึงจะ
เป็นผู้ชนะ

แต่ผู้ชายที่แกร่งเหมือนเหล็กกล้าทุกคน เบื้องหลังย่อมมีผู้หญิง
ที่นุ่มนวลดุจสายน้ำคอยรองรับ ซึ่งก็คือแม่ผม

หลังท่านจากไป ทุกครั้งที่ผมกลับบ้านเก่า พ่อมักนั่งคนเดียว
บนโซฟา สายตาดำจ้องจอโทรทัศน์ แต่ผมรู้ดีว่าท่านดูไม่รู้เรื่อง เพียงแค่
ปล่อยให้แสงต่างๆ เข้าสู่ตาแล้วสลายไป

ชายหนุ่มผู้แสนอาจองในวันก่อน กำลังค่อยๆ โรยราในบ้านเดิม
ที่อาศัยอยู่มาหลายปี ขณะเดียวกันผมก็แบกรับความเจ็บปวดที่สูญเสียดู
แม่ แต่ผมยังหนุ่มยังมีกำลังกายในการรับความบาดเจ็บความเสียหาย
ที่ผ่านไป ถ้าไม่อาจสลายไปได้ ฉันผมก็จะหาทางเก็บมันไว้ตลอดไป
คืนนั้นผมนั่งที่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือสมัยผมเรียนมัธยมปลาย สองมือ
เท้ากำมเอาแต่คิดโน่นคิดนี่ ทอดตามองไป ข้าวของที่เห็นยังคงเหมือน
กับตอนจากบ้านไปเมื่อหลายปีก่อน

ผมใช้เวลาทั้งคืนเขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับ
แม่ผัวกับลูกสะใภ้ที่ไม่ควรลงรอยกันตามธรรมชาติ ทั้งสองคนอยู่
ต่างประเทศ ถูกบังคับให้ต้องหัดท่องเที่ยวด้วยตัวเองแบบแบ็กแพ็ค
ตลอดทางจากลอนดอนถึงปารีส จากกรุงปรากถึงกรุงโรม ผู้หญิง
สองคนผจญภัยด้วยกัน ไม่มีผู้ชายอยู่เคียงข้าง อาศัยความทรหดและ

ความกล้าเท่าที่มีมาแต่กำเนิด พันฝ่าอุปสรรคนานัปการ จนในที่สุด พวกเธอก็กลับถึงได้วันพบกับคนในบ้าน ก็ไม่รู้ว่าทั้งสองกินยาผิดหรืออย่างไร ถึงกับมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ต่อมาก็จูงมือกันขึ้นเครื่องบินไปนิวยอร์ก บอกว่าเธอสองคนจะไปผจญภัยต่อ

“ก็คือไม่อยากกลับบ้านมาพบกับเราสองคนใช่ไหม” พ่อพูดเบาๆ หลังอ่านเรื่องสั้นจบ

“เปล่า ผมคิดว่าเธอสองคนยังคงคิดถึงและเป็นห่วงคนในครอบครัวที่อยู่ไทยไป”

“แล้วทำไมถึงไม่รีบกลับบ้าน”

“แบบนี้วันหลังเจอกันจะได้ไ้อวดว่าพวกเธอเคยไปหลายที่ พ่อก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจผู้หญิงสองคนนี้”

“ก็จริงนะ”

ครึ่งปีมานี้ ผมเพิ่งเห็นพ่อยิ้มเป็นครั้งแรก และวินาทีที่ผมเห็นรอยยิ้มของพ่อ ผมจึงได้เดินออกจากเงามืดของอุบัติเหตุรถชน ผมพลันเข้าใจ ที่แท้ความสามารถในการเขียนของผมมีประโยชน์จริงๆ

ครึ่งปีหลังออกจากโรงพยาบาล ในที่สุดผมก็เริ่มงานเขียนอย่างจริงจัง เพราะผมรู้ว่าถ้าวิญญาณมีจริง จิ้งจอกต้องยื่นขมวดคิ้วอยู่ข้างๆ แน่ แล้วบังคับให้ผมนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ ตะโกนลั่น “เฮ้! นาย ยังจะเป็นแบบนี้อีกนานแค่ไหน ฉับบินรอบโลกมาแล้วนะ สุดท้ายนายยังคงอยู่ที่เดิม นายอยากกลายเป็นวิญญาณเหมือนกันหรือ”

เนื่องจากว่างเว้นมานานจึงรู้สึกถึงงานเขียนแปลกไป แต่จิตวิญญาณแห่งการสร้างสรรค์ไม่มีวันเป็นเช่นนี้ตลอดกาล มักเหมือนกับเชื้อไฟที่จุดติดง่าย ต่อให้ทิ้งไปนานเท่าใด ขอเพียงมีสะเก็ดไฟยังคงลุกไหม้ขึ้นได้ และสะเก็ดไฟที่ว่านั้นผมซ่อนไว้เป็นอย่างดี ผมหวังว่า

จะสามารถกลับไปจากเศร้าที่ไม่มีวันลืมเดือนในคืนนั้นได้ เจ้าของรถเบนซ์สีดำ

ได้ยินว่าวันนั้นคนขับก็บาดเจ็บเช่นกัน แม้จะเมามาจนละ แต่เพราะการทำงานของแอร์แบ็ก จึงทำให้แค่บาดเจ็บไม่ถึงกับเสียชีวิต เขาถูกส่งตัวไปรักษาต่อในโรงพยาบาลเขตแห่งหนึ่ง แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นเขาก็หายไปจากโรงพยาบาลโดยไม่ได้ทำเรื่องขอลอกใดๆ และถูกตำรวจตามล่าจนถึงปัจจุบัน ตอนแรกผมโกรธมากและไม่เข้าใจถึงกับอยากไปเดินถามเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลหรือ รพ.ก.ที่อยู่เวรของโรงพยาบาลนั้น แต่พอใจเย็นลงก็คิดได้ การทำเช่นนี้ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แม้แต่น้อย

ดังนั้นผมจึงเริ่มงานเขียน ผมจะไม่ให้ชีวิตของแม่กับจิ้งจื่อสูญเปล่า ผมหวังว่าพวกเธอจะดำรงอยู่ต่อไป ดังนั้นผมจึงนำนิยายที่เขียนให้พ่ออ่านคืนนั้นมาแก้ไข ใช้ผู้หญิงสองคนเป็นโครงเรื่องเขียนเป็นนิยายสืบสวนสอบสวน ตั้งชื่อนามปากกาเป็น Louvre ซึ่งหมายถึงพระราชวังแวร์ซาย เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่จิ้งจื่อชอบที่สุด แล้วนำบทประพันธ์ของตนเองทยอยลงในเว็บไซต์

ในนิยาย เธอสองคนร่วมมือกัน ลอบไขคดีปริศนาตามที่ต่างๆ ของโลก และแน่นอนนี่ย่อมถือโอกาสกวาดล้างคนชั่วไปด้วยวิธีการที่น่าตกใจทีเดียว

ระหว่างการเขียน ตัวละครก็ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ไปเรื่อยๆ จึงยิ่งเข้าใจในกันและกันมากขึ้น และผมเองก็เข้าใจตัวเองมากกว่าเดิม ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะการนี้ผมจึงเข้าใจความคิดของจิ้งจื่อลึกซึ้งยิ่งขึ้นหรือไม่ หรือว่าเพียงนำเอาปริศนามากองหนึ่งเพื่อปกปิดบาดแผลที่ยากจะสมานตัวในคืนนั้น

ยิ่งเขียนนิยายมานานเท่าไร ก็เขียนได้มากขึ้นเท่านั้น การตอบรับจากเว็บไซต์ก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ผู้อ่านจำนวนมากทิ้งข้อความไว้ในบล็อกความคิดเห็น แบ่งปันข้อคิดเห็นของพวกเขา ซึ่งความจริงก็ตามความชอบของแต่ละคนนั่นแหละ ดังนั้นการชมเชยหรือวิจารณ์ผมไม่ตอบแม้แต่ข้อเดียว ผมไม่อยากจะให้จี้จ้อของผมในนิยายเปลี่ยนแปลงไปเพราะความคิดเห็นของคนอื่น

อยู่มาคืนหนึ่ง ผมนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ตามลำพัง กำลังโพสต์ตอนใหม่ล่าสุดของนิยายลงในเว็บไซต์

ตอนนี้มีสัญลักษณ์ของจดหมายโผล่ขึ้นมาเป็นแสงกะพริบ ผมแปลกใจ เพราะผมปิดปุ่มการติดตามกับผู้เขียนไปแล้วนี่นา ตามหลักแล้วน่าจะไม่มีใครติดต่อผมได้โดยตรงถึงจะถูก แต่ผมยังคงคลิกที่วินโดว์

“เราต้องการความสามารถของคุณ” ข้อความสั้น ๆ ปรากฏในวินโดว์

ผมสงสัยเต็มอก กำลังลังเลอยู่ว่าจะตอบดีหรือไม่ อีกข้อความหนึ่งก็เด้งขึ้นมา

“ขอแค่ โลกใบนี้ต้องการความสามารถของคุณ ถ้าคุณรู้ทั้งรู้ว่าเหตุการณ์จะแย่ง แต่คุณกลับยังคงปล่อยให้มันเกิดขึ้น คุณรู้ว่านี่คืออะไร”

ผมรู้ร่วมคิด ผมรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร แต่ไม่เข้าใจว่าเขาจะให้ผมทำอะไร

“คุณเป็นใคร” ผมพิมพ์ในวินโดว์แล้วกดเอ็นเทอร์
เสียงไปราวสามวินาที แล้วตัวหนังสือก็เด้งขึ้นมา

“ผู้กำกับ ชื่อผมคือ ‘ผู้กำกับ’”

นี่คือขั้นตอนทั้งหมดที่ผมพบกับอันเจวีย